

om denne Sag og var mod Afskedigelsesparagraffen. Det ærede Medlem er, saa vidt jeg ved, selv bleven afskediget paa Grund af Alder og Svagelighed og kan jo takke sin Gud, at han ikke er kommen for denne ny Riber Ret. Han er altsaa udenfor al Fare i Øjeblikket. Men det er meget rigtigt, som det ærede Medlem paa-pegede i Gaar: Vil f. Eks. en Lærer, der sidder i offentlige Hverv op over Ørene, der saa at sige aldrig er hjemme, aldrig sætter sin Fod i Skolestuen, men altsaa maa holde Hjælpe lærer, skiftende unge Mennesker, snart den ene og snart den anden, ikke let falde ind under Paragraffen? Kan han ikke her være kommen i et „saadant Misforhold til sin Stilling som Lærer, at Udbyttet af Skolens Virksomhed derved i væsentlig Grad forringes“?

Det er meget muligt, at den ærede Ordfører bliver det første Offer for denne ny Paragraf. (*Berntsen*: Er det derfor, De er med til den?) Det er just ikke derfor, at jeg er gaaet med, men skulde det hænde, at han virkelig blev det første Offer, kan man sige, at han ligger, som han har redet. Udtrykket er saa vagt, at ingen kan vide, hvad man kan lægge ind deri, og derfor har det sine meget store Betæneligheder, at denne Paragraf er indsat.

Det er ogsaa muligt, at denne Paragraf i sig vil medføre en stor Fare for, at hele Loven strander. Vi kende alle, hvorledes det gik i 90erne, hvor netop disse samme Bestemmelser flere Aar i Træk vare medvirkende til, at Skoleloven af 1899 ikke blev gennemført. Noget lignende kan ske i Aar, og der vil da ligge et stort Ansvar paa den, der har fremsat denne Tanke.

Jeg skal saa gøre nogle Bemærkninger til den ærede Ordfører. Han mente, at vort principale Forslag ikke vilde være en økonomisk Vinding, særlig for Kommunerne i fattige og tyndt befolkede Egne. Jo, det vil det være. Thi i de tyndt befolkede Egne have Skoledistrikterne i Almindelighed ikke saa mange Børn som i de tæt befolkede. Der er ikke saa faa Skoledistrikter med 30 Børn, og i saa Fald vil Udgiften kun blive 40 Kr., altsaa en betydelig Lettelse. Vi have ogsaa antydet, at efter Forslaget vil det blive forholdsvis billigere at gaa fra Hverandendagsundervisning til Hverdagsundervisning. Naar man nemlig forøger Timetallet fra 18 eller 6 hveranden Dag til 24 Timer eller 4 hver Dag, vil der ikke derved paabyrdes Kommunen nogen nævnevæ-

dig Udgift, og man vil derfor kunne gaa over til at indføre Hverdagsundervisning i Stedet for at nøjes med Skolegang hveranden Dag.

Det har glædet mig at høre den gunstige Modtagelse, som Socialdemokraternes Forslag vedrørende Pensionerne har modtaget fra mange Sider, jeg tror, det ikke er modarbejdet fra nogen Side, og der vil da sikkert være Haab om, naar det tages frem til tredje Behandling, at man da kommer til et andet Resultat, end nu er opstillet. Man har sagt, at Skalaen ikke var heldig, og paa peget Grænsetilfælde, hvor den ikke kom til at virke, som man ønskede. Saadanne Grænsetilfælde vil der jo altid komme ved procentvis Forhøjelse. Jeg maa for øvrigt sige, at det, der har været vejledende for os her, var et lignende Forslag, der blev vedtaget paa Finansloven for et Par Aar siden, hvor man forhøjede alle de smaa Understøttelser efter en Skala, der begyndte med 33 $\frac{1}{3}$ pCt. og faldt til 10 pCt. Det er jo muligt, at der kan findes noget bedre. Hovedsagen er ikke at faa dette Forslag vedtaget, men at der i det hele bliver gjort noget i denne Sag. Det glædede mig navnlig at høre det ærede Medlem for Thisted (N. Andersen) udtalte en varm Sympati for de gamle Lærere og Lærerinder. Jeg synes, at et Folk bør støtte sine gamle Lærere og Lærerinder med lige saa stor Kærlighed, som Sønner støtte deres Fædre. Det forekommer mig, at den yngre Del af Befolkningen staar i Taknemmelighedsgæld til sine gamle Lærere. Et Folk kan ikke være bekendt at lade gamle Lærerenke og gamle Lærere sidde og lide ligefrem Nød, som Tilfældet er nu.

De Eksempler, som den ærede Ordfører kom med, og som skulde godtgøre, hvor nødvendigt det var at yde Landkommunerne denne ekstraordinære Lettelse paa $\frac{1}{2}$ Mill. Kroner, passe ikke. Jeg skal i saa Henseende nævne nogle Tal. Efter Regeringsforslaget skulde Landkommunerne udrede 66 pCt. af Skoleudgifterne, Købstæderne 75 pCt. og København 90 pCt. Efter det stillede Ændringsforslag synke Landkommunernes Udgifter ned til 60 pCt., Købstædernes stige til 78 pCt. og Københavns 90 pCt. blive uforandrede. Statens Tilskud bliver altsaa henholdsvis 40 pCt., 22 pCt. og 10 pCt. Det er altsaa en uhyre Begunstigelse, der vises Landkommunerne. Den ærede Ordfører vilde nu godtgøre, at det var nødvendigt, men de Eksempler, han nævned, passe ikke.